

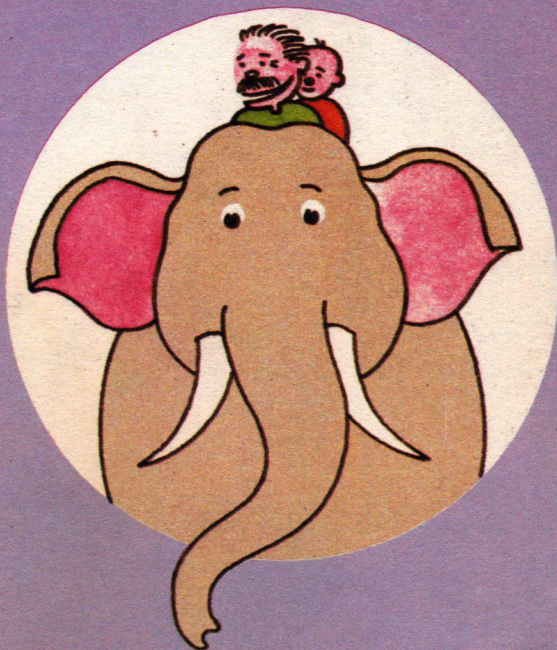
พลาญงาม เข้ากรุง



๐ เรื่อง ไมตรี ลิ้มปชาติ • ภาพ พันธรัตน์ ทวีรัตน์ ๐

พลายงามเข้ากรุง

เรื่อง ไมตรี ลิมปิชาติ
ภาพ พันธุ์ศักดิ์ หลิรัตน์



จัดทำโดย



คณะกรรมการจัดทำวัสดุเผยแพร่ความรู้เรื่องประชาธิปไตย
และการพัฒนาในคณะกรรมการเอกลักษณ์ของชาติ

สำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรี

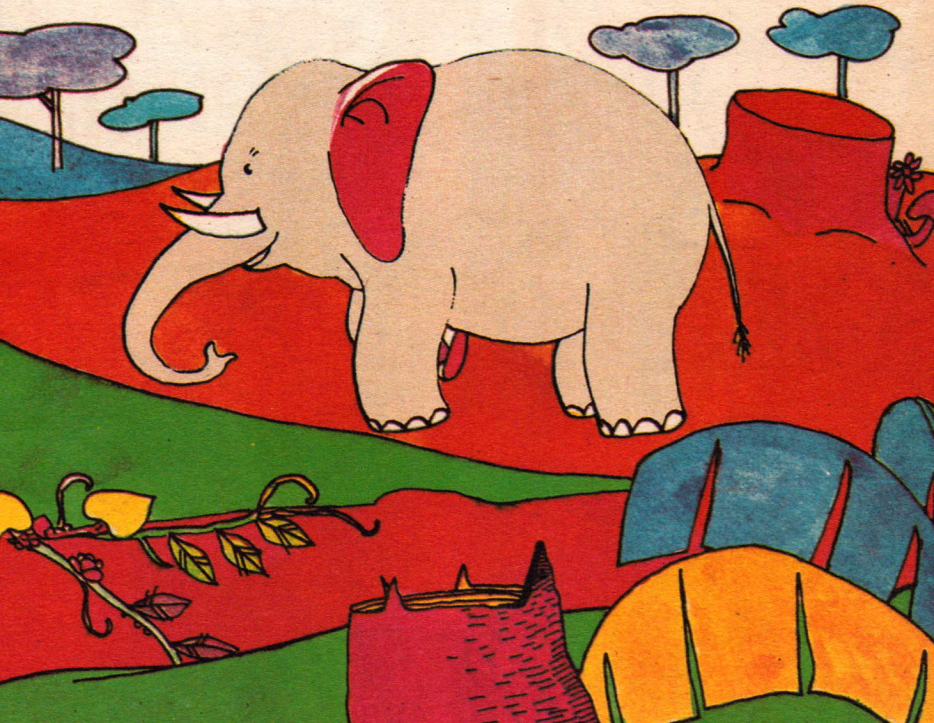
ทำเนียบรัฐบาล กท. 10300



ในป่าแห่งหนึ่ง อุดมสมบูรณ์ไปด้วยต้นไม้
ชนิด บางต้นสูงใหญ่ บางต้นเป็นพุ่มแตกกิ่งก้านสาข
แน่นหนา บางต้นเป็นเถาวัลย์เลื้อยคด

มีช้างอยู่เชือกหนึ่งอาศัยอยู่กับฝูงเพิ่มผู้เป็นเจ้านาย
ของมัน

ฝูงเพิ่มตั้งชื่อช้างเชือกนี้ว่า “พลายงาม” สาเหตุ
เพราะมันมีงาสีขาวสวยงามสะดุดตา



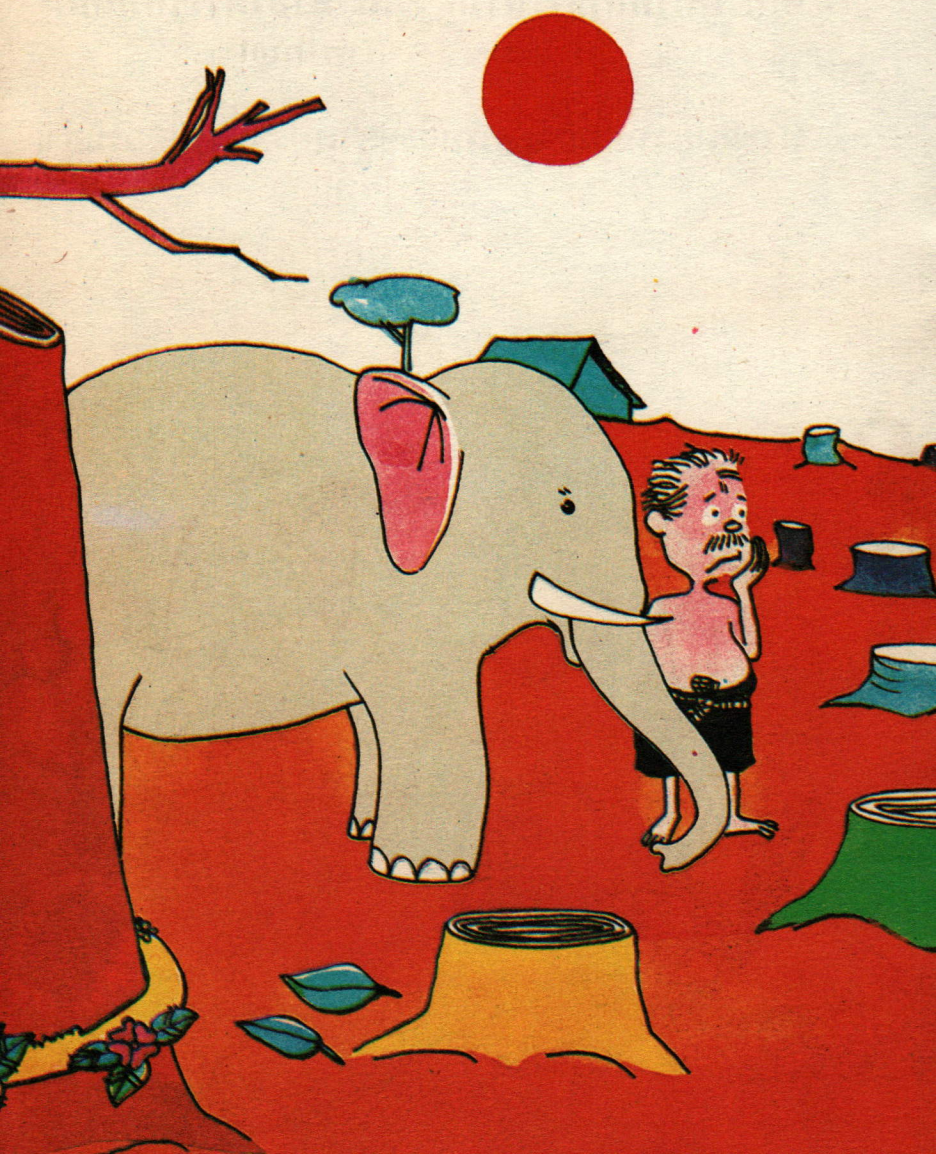
พลายงามเป็นช้างที่แข็งแรง มันมีความชำนาญ
ในการลากซุง ทำให้ลุงเพิ่มมีรายได้อีกจากการลากซุงของ
พลายงามเดือนละหลายพันบาท



หลังการทำงานหนักแต่ละวัน ลุงเพิ่มจะพาพลาย
งามไปอาบน้ำที่ลำธารน้ำใส แล้วหาอาหารให้มันกิน
จนอิ่ม

ทั้งพลายงามและลุงเพิ่มจึงอยู่ในป่าอย่างมีความสุข



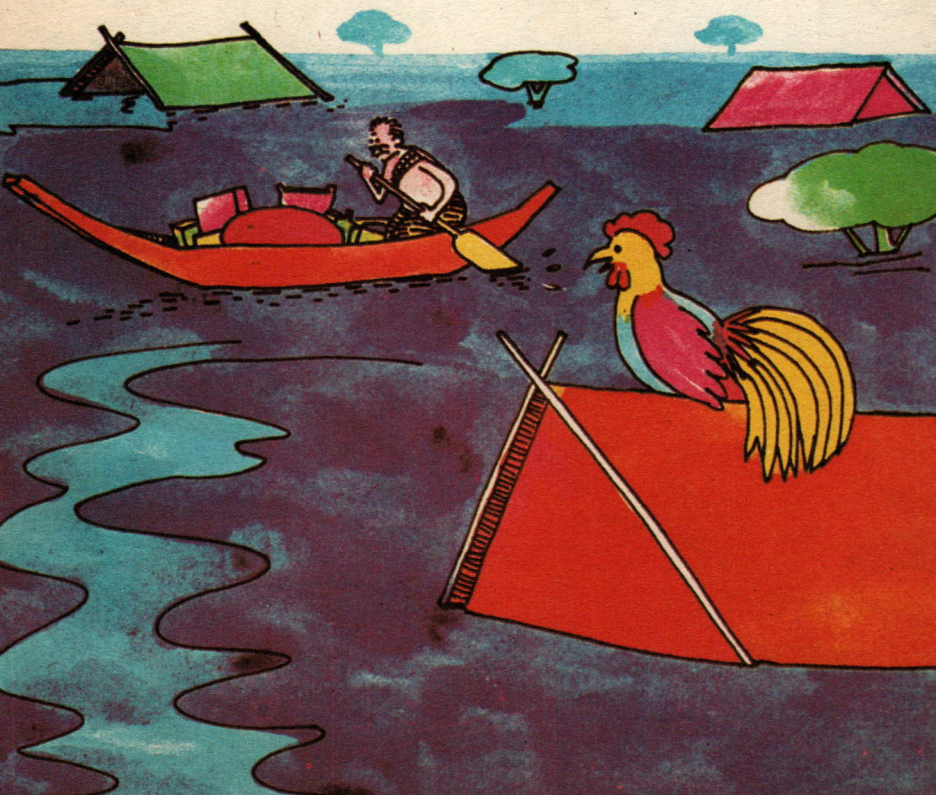


นานหลายปีต่อมา พลายงามมีงานลากซุงน้อยลงเรื่อย ๆ สาเหตุเพราะต้นไม้ขนาดใหญ่ถูกตัดถูกโค่นเหลือน้อยเต็มทีจนใกล้จะหมดป่า และแม้แต่ต้นไม้เล็ก ๆ ก็ถูกชาวบ้านเผาทำลายเพื่อต้องการที่ดินไว้ทำไร่นา
 ลำธารที่พลายงามเคยไปอาบน้ำก็เริ่มมีน้ำน้อยลง โดยเฉพาะฤดูแล้ง น้ำแทบไม่มี

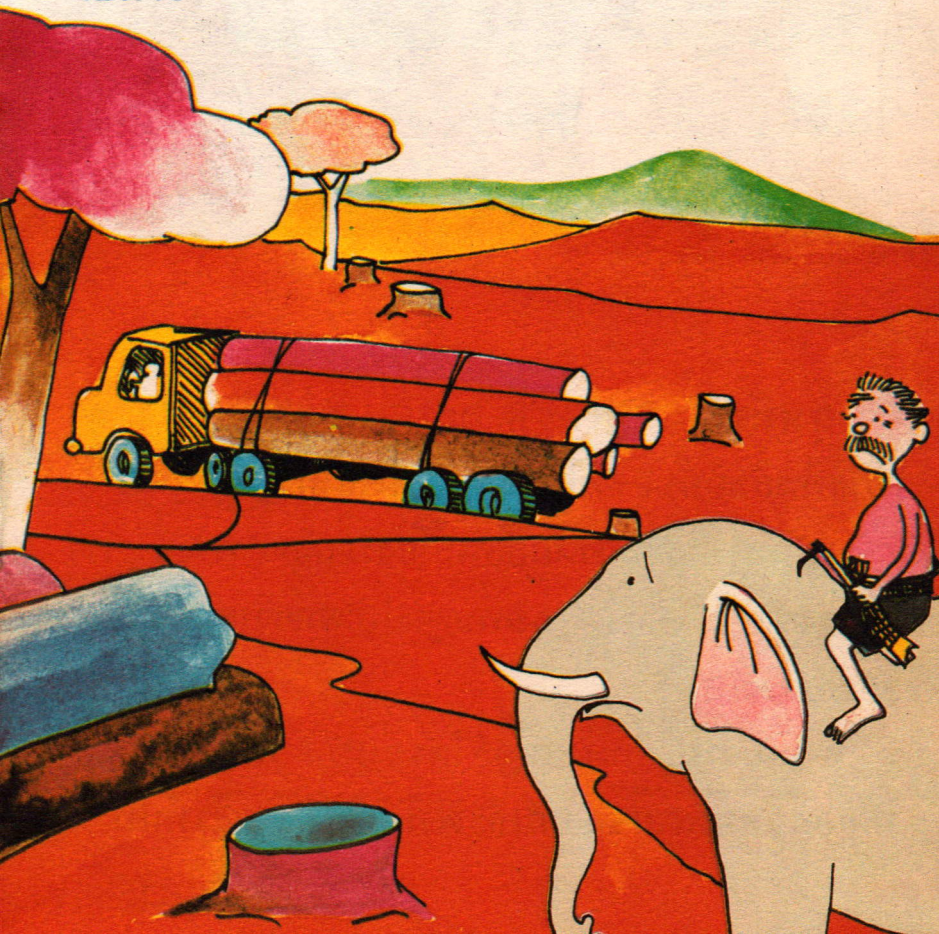


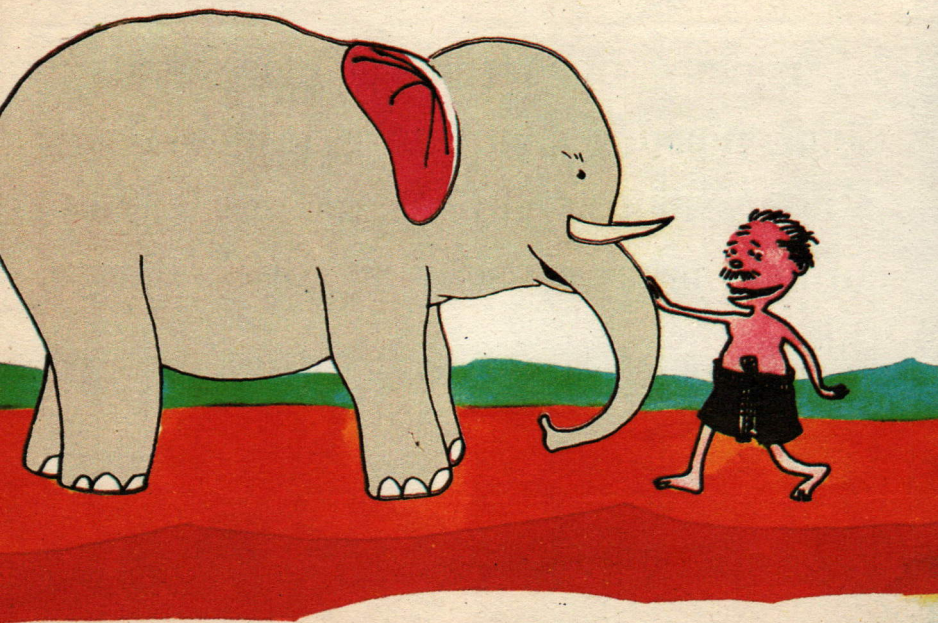
๓

แต่พอเข้าฤดูฝน น้ำกลับเอ่อเต็มลำธาร ไหลท่วม
หมู่บ้านอย่างรวดเร็ว เพราะไม่มีป่าไม้คอยซับน้ำเอาไว้
จนไก่ต้องบินหนีขึ้นไปอยู่บนหลังคาบ้าน



อยู่ต่อมา งานลากซุงมีน้อยลงไปอีก เพราะนอกจากมีซุงน้อยแล้ว ยังมีรถยนต์ขนาดใหญ่เข้าไปลากซุงแทนช้างอีกด้วย ในที่สุดปลายงานจึงไม่มีงานทำ ทำให้ลุงเพิ่มพลอยขาดรายได้ ต้องเดือดร้อนเป็นทุกข์ไปด้วย



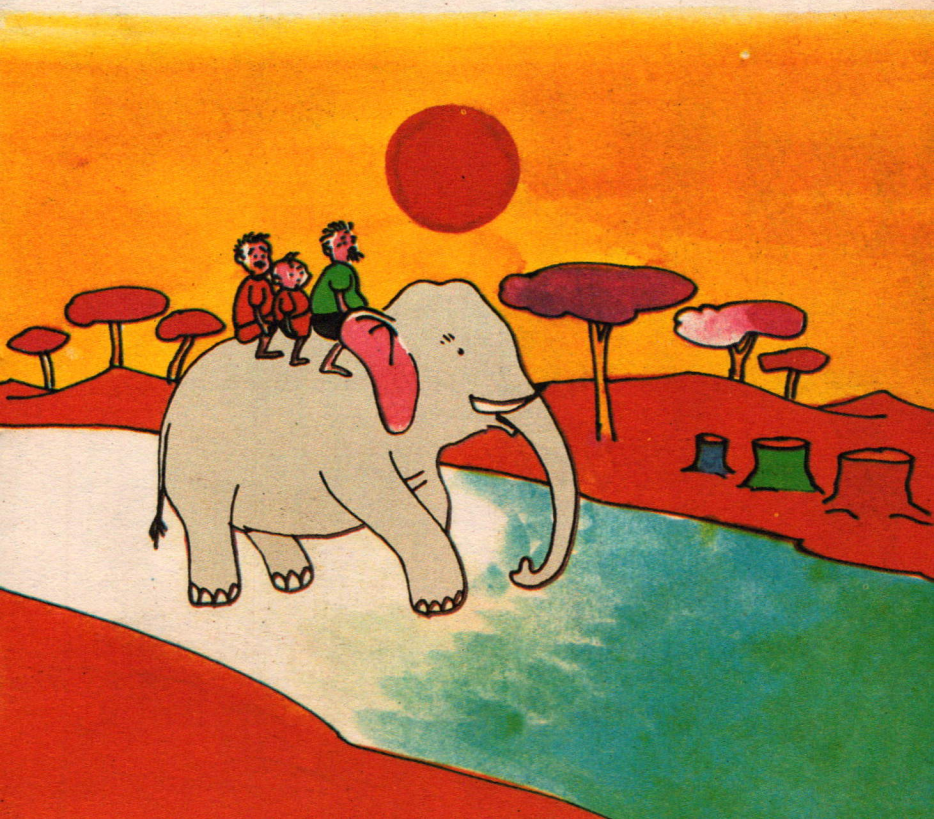


ลุงเพิ่มเป็นทุกข้ออยู่ได้ไม่นาน อยู่มาวันหนึ่ง ลุง
เพิ่มเดินยิ้มแย้มแจ่มใสตรงมาหาพลายงาม

“ฉันหาทางออกได้แล้วพลายงามเอ๋ย ฟรุ้งนี้ เรา
เข้ากรุงเทพกันดีกว่า” ลุงเพิ่มพูดกับพลายงาม พร้อมใช้
มือตบวงเบาๆ

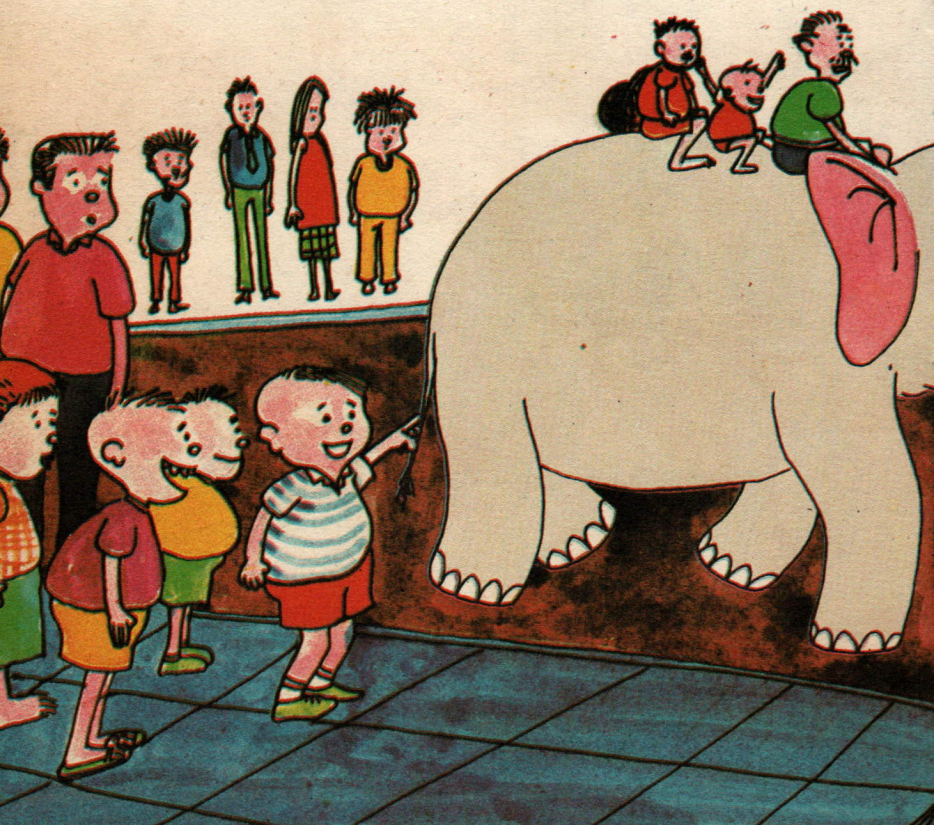
พลายงามรู้สึกดีใจที่จะได้เข้ากรุง แต่มันยังนึก
ไม่ออกว่าเจ้านายของมันจะพามันไปทำอะไรที่นั่น

รุ่งขึ้นอีกวัน การเดินทางก็เริ่มขึ้น ลุงเพิ่มนั่งอยู่บนคอของพลายงาม โดยให้ลูกชายคนเล็กอายุ 10 ขวบและเพื่อนสนิทซึ่งชำนาญทาง เพราะเคยอยู่ในกรุงเทพฯ มาก่อนนั่งติดหลังพลายงามไปด้วย รวมเป็น 3 คน



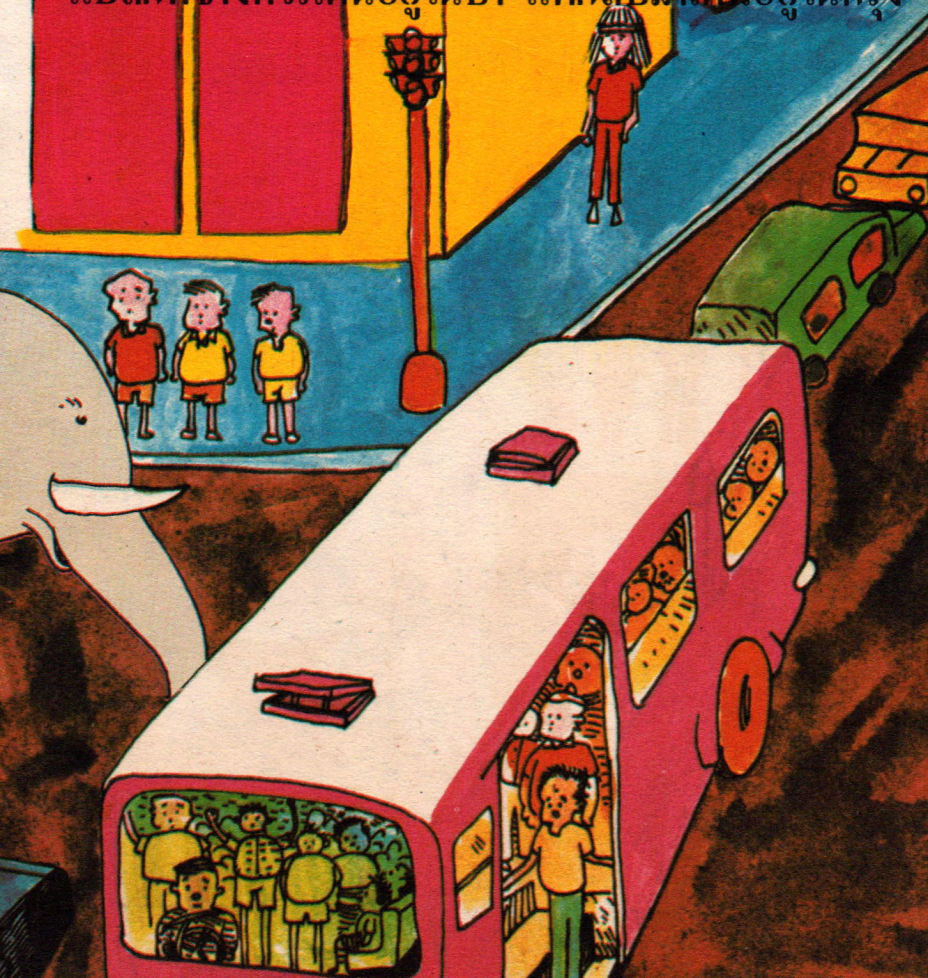
พลายงามเดินช้าๆ ออกจากป่าสู่ถนน ที่ถนนมีรถ
 เล่นไปมาไม่ขาดระยะ รถบางคันใหญ่ บางคันเล็ก
 และบางคันมีรูปร่างประหลาด พลายงามมองรถเหล่านี้นั้นด้วยความตื่นเต้น

การเดินทางใช้เวลาหลายวัน เหนื่อยก็พัก หิวก็
 แวะข้างทางหาต้นไม้ใบหญ้ากิน



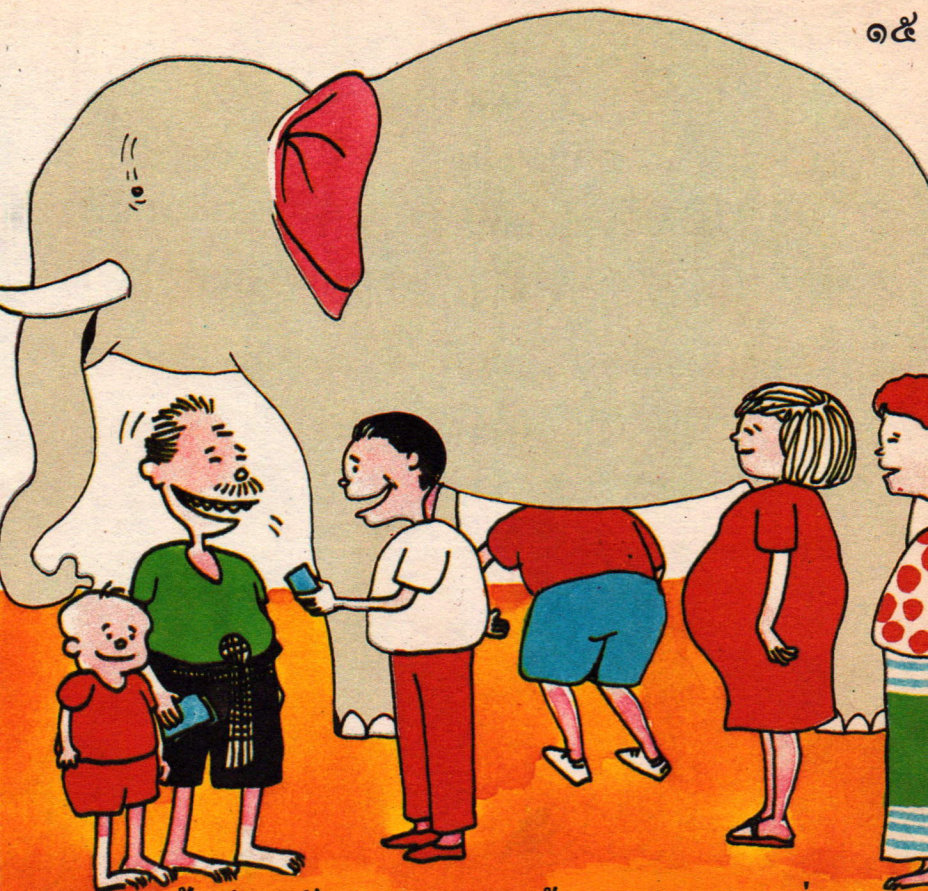
พลายงามเดินมาถึงกรุงเทพฯ ยิงเข้าใจกลางเมือง
รอยังหนาแน่น และมีผู้คนมากมายจนน่าเวียนหัว

เด็ก ๆ พาฉันเดินตามดูพลายงาม แม้แต่ผู้ใหญ่ก็
ยังอดเหลียวมองดูพลายงามไม่ได้ เพราะเป็นของ
แปลกที่ช่างควรเดินอยู่ในป่า แต่กลับมาเดินอยู่ในกรุง



ลุงเพิ่มเริ่มทำงานหาเงิน โดยให้พลายงามหยุด
ยืนในที่ชุมนุมชน “ลวดต้องช่างใหม่ครับ” เพื่อน
ของลุงเพิ่มลงจากหลังช้างร้องประกาศบอกผู้ที่
เดินผ่านไปผ่านมา “ลวดแล้วจะโชคดี ผู้หญิงต้อง
จะคลอดง่าย ป่วยไม่สบายจะหาย ค่าบริการไม่แพง”





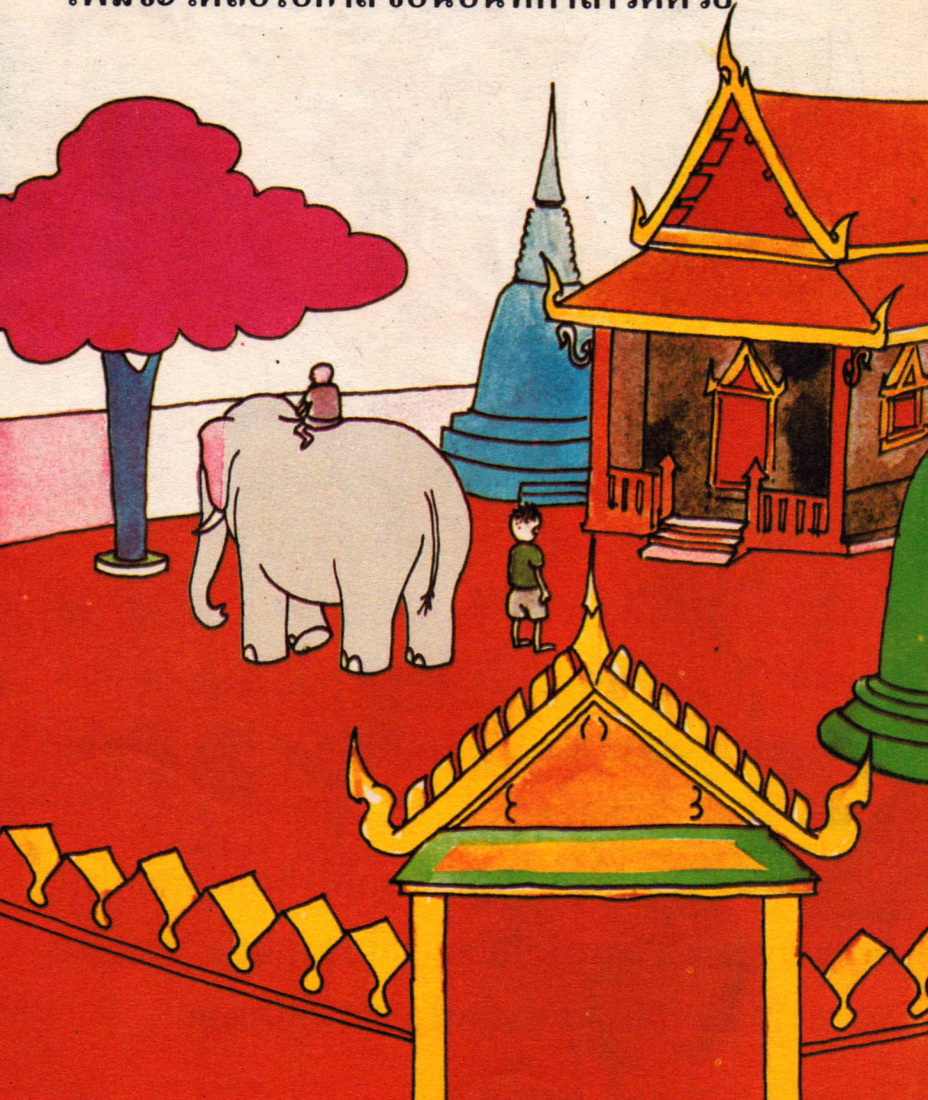
วันนั้นมีแม่ค้าพ่อขาย คนตั้งครรภ์และคนทั่วไป
มาขอลอดท้องพลายงามหลายสิบคน ทำให้ลุงเพิ่มมี
รายได้งาม

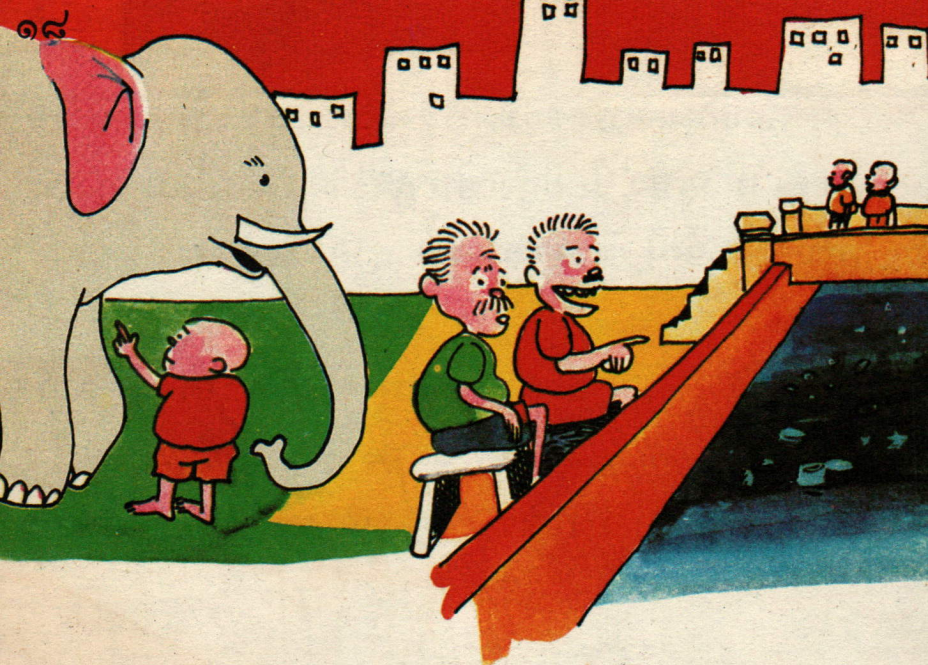
พลายงามเริ่มเข้าใจแล้วว่า ทำไมจึงถูกชักชวน
ให้เดินทางเข้ากรุงเทพฯ แต่พลายงามก็ไม่เข้าใจเลยว่า
ทำไมคนกรุงเทพฯ มีการศึกษาดี ฉลาด กลับมาขอม
ลอดใต้ท้องของมัน ซึ่งไม่น่าที่จะช่วยให้เกิดอะไรขึ้นได้

พลายงามแหวะยื่นอยู่ที่ไหน มักจะมีผู้เมตตาสัตว์
ซ้อกล้วยบ้าง อ้อยบ้างให้กิน ซึ่งพลายงามพอใจมาก



ตกเย็นลุงเพิ่มจะพาพลาขงมไปพักที่ลานกว้าง
ในวัดแห่งหนึ่ง โดยลุงเพิ่ม ลูกชายและเพื่อนของลุง
เพิ่มจะได้ถือโอกาสขอนอนที่ศาลาวัดด้วย





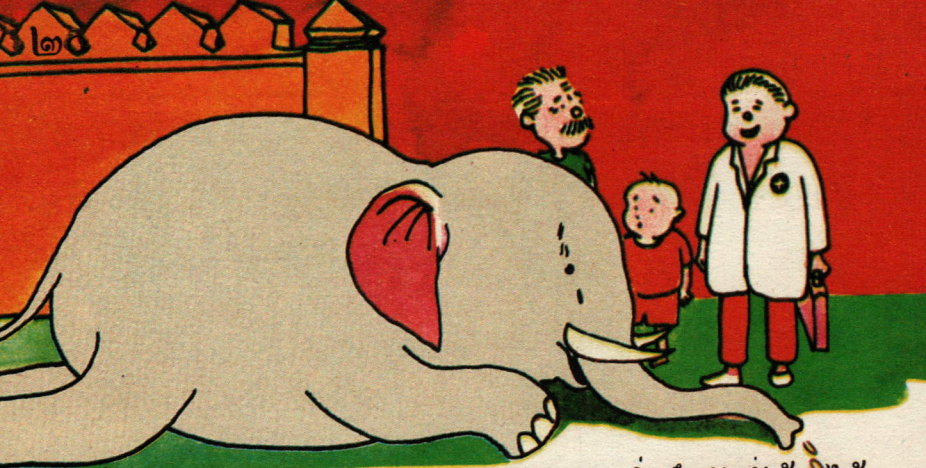
พลายงามอยู่ในกรุงเทพฯหลายวัน รู้สึกว่าร่างกาย
อ่อนเพลียลงเรื่อย ๆ โดยไม่รู้ว่าเกิดจากอะไร ไม่สดชื่น
рінเรียงเหมือนอยู่ในป่า ต้นไม้ก็หายาก หายใจก็ไม่
สะดวก น้ำก็อาบไม่ได้เพราะคลองแต่ละคลอง
มีน้ำสกปรกกลิ่นเหม็น แต่จำเป็นต้องอยู่ต่อ เพื่อให้
ลุงเพิ่มมีรายได้เลี้ยงชีพ

เพื่อนของลุงเพิ่มบอกว่า เหตุที่น้ำในคลองสกปรก
ก็เพราะแต่ละบ้านชอบปล่อยน้ำเสียลงคลอง และทิ้ง
ขยะลงไปด้วย หมักหมมกันนานเข้าน้ำจึงเหม็น

วันหนึ่งพลายงามเดินไปที่ตลาดแห่งหนึ่ง เป็น
ตลาดขายผักสด พวกแม่ค้าพากันตื่นตื่นที่มีช้างมา
เยี่ยมถึงตลาด จึงพากันเอาเศษผักสดที่คัดออก มา
ให้พลายงามกินเป็นแข่งๆ

พลายงามกินผักอย่างเอร็ดอร่อยจนอึด แต่พอ
ตกเย็นวันนั้น พลายงามรู้สึกคลื่นไส้ อาเจียน อ่อน
เพลีย จนเดินไปไหน
ไม่ได้อย่างเคย





ด้วยความสงสารพลาขาม ลูกชายของลุงเพิ่มถึงกับนั่งร้องไห้
ลุงเพิ่มปรึกษากับเพื่อนด้วยใบหน้าวิตกกังวล โชคดีที่มีชายคนหนึ่ง
ซึ่งมายืนดูพลาขามอยู่ใกล้ๆ เมื่อรู้อาการจึงแนะนำให้ลุงเพิ่มไปพบ
กับสัตวแพทย์ที่เขาเดิน ลุงเพิ่มรีบเดินทางไปตามคำแนะนำทันที

ช่วงเวลาไม่นานนัก สัตวแพทย์ก็มาถามอาการของพลาขามจาก
ลุงเพิ่ม แล้วเอายาให้พลาขามกิน

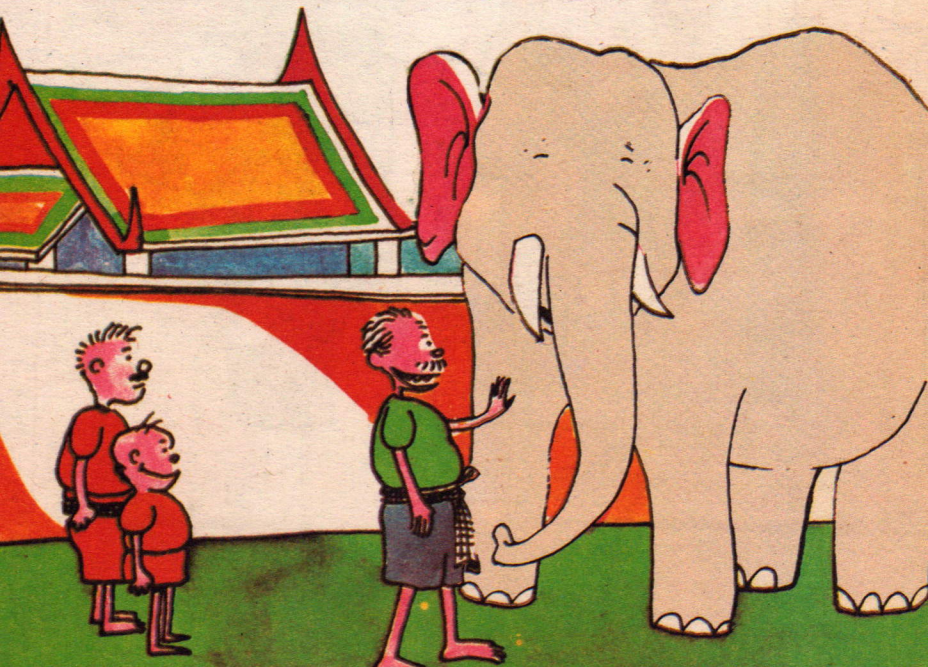
“ไม่มีอะไรมากหรอก” สัตวแพทย์พูด “เจ้าพลาขามกินสารมี
พิษที่ยังติดอยู่กับผักเข้าไปมากเกินไป อากาศในกรุงเทพฯ ก็ไม่ดีด้วย
จึงทำให้มันเพลียหนัก”

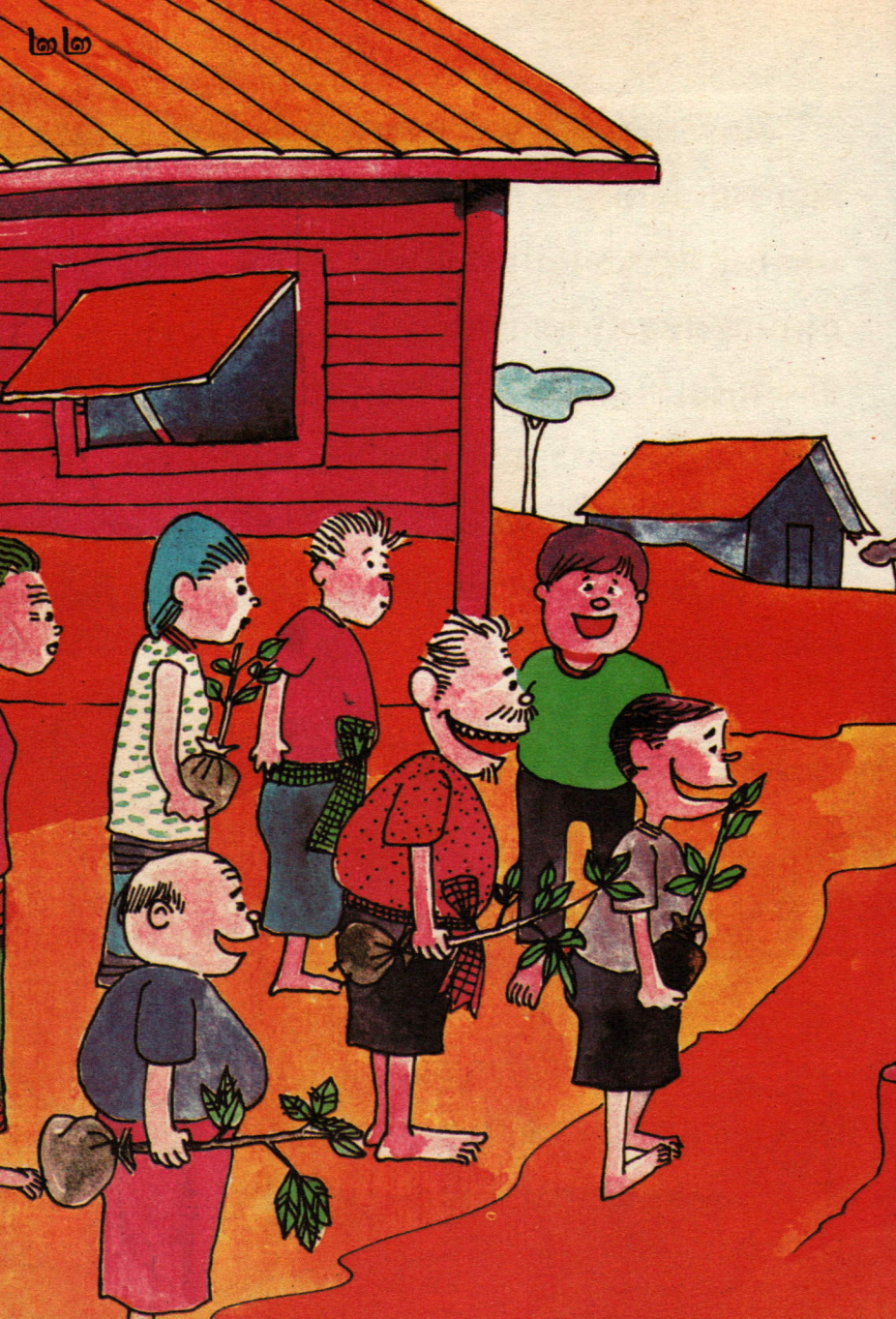
ลุงเพิ่มฟังสัตวแพทย์แล้ว เข้าใจทันที เพราะตั้งแต่เข้ามาอยู่
ในกรุงเทพฯ ตัวลุงเพิ่มเองก็มีอาการอ่อนเพลียลงไปมากเช่นกัน

สัตวแพทย์อธิบายว่า ผักสมัยนี้ฉีดยากันแมลงเพราะคนปลูก
ต้องการให้ผักงาม ถ้าจะซื้อกินจะต้องล้างให้สะอาดเสียก่อน และเหตุ
ที่อากาศในกรุงเทพฯ ไม่ดีเป็นเพราะมีควันจากท่อไอเสียรถยนต์ปะปน
อยู่ ถ้ามีต้นไม้มากๆ จะช่วยดูดควันพิษได้บ้าง หากทุกคนช่วยกัน
ดูแลต้นไม้ริมทางให้งอกงาม จะทำให้บ้านเมืองน่าอยู่ อากาศจะ
สดชื่น

พลายงามหยุดรักษาตัวอยู่นานหลายวันจนแข็งแรงพอที่จะเดินได้ พร้อมกับเป็นเวลาที่ลุงเพิ่มก็เริ่มคิดถึงบ้าน เพราะจากบ้านมาเป็นแรมเดือน จนไม่อยากอยู่ในกรุงเทพฯ อีกต่อไป

“กลับบ้านกันเถอะ เจ้าพลายงาม โชคดีที่เจ้าไม่เอาชีวิตมาทิ้งในกรุงเทพฯ ฉะนั้นก็ไม่ต้องออกเลยว่ ถ้าเจ้าตาย ฉันทจะขุดหลุมฝังเจ้าได้ยังไง” ลุงเพิ่มพูดพลางหัวเราะเหมือนนึกทำอะไรสักอย่าง ขณะเก็บข้าวของเตรียมเดินทางกลับบ้าน



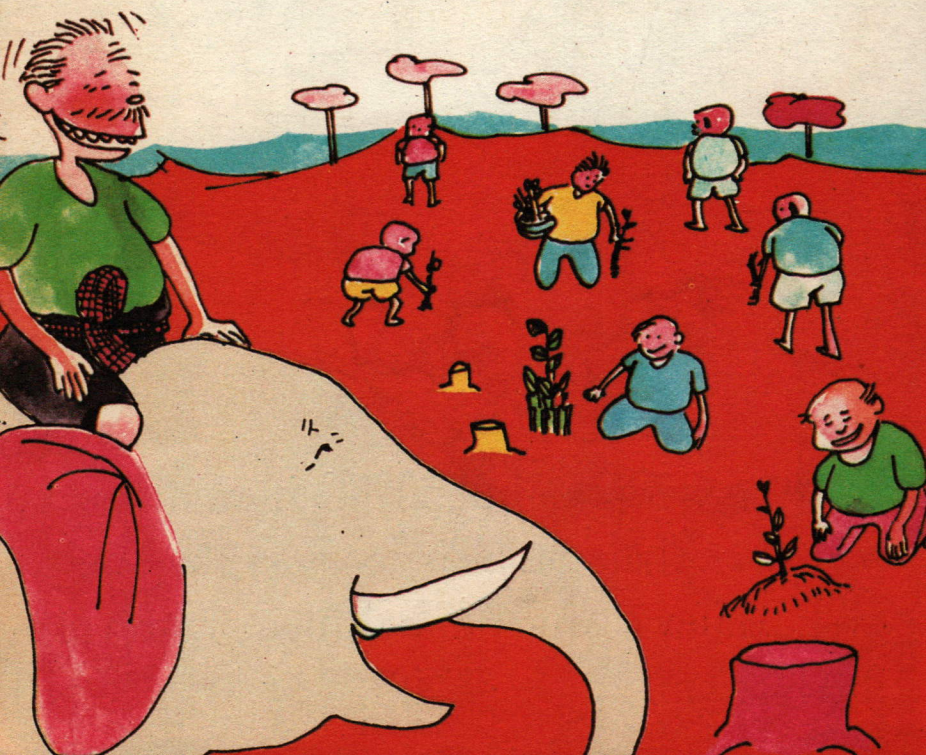


อีกหลายวันต่อมา พลายงามเดินทางกลับถึงบ้าน
เป็นเวลาเริ่มเข้าหน้าฝนพอดี ได้พบเห็นชาวบ้านจำนวน
มากนัดกันมาชุมนุมกันที่ลานกว้าง ทุกคนถือกล้าไม้
มากนละต้นสองต้น ถ้านั้นซึ่งเป็นผู้นำชาวบ้านกล่าว
ชักชวนขึ้นว่า



“พวกเราจงมาช่วยกันปลูกป่าให้ลูกหลานกันเถอะ
เพราะเดี๋ยวป่าเกือบจะไม่มีเหลืออยู่แล้ว ปลูกไว้มาก
เท่าไรไม่เสียหาย พบที่ไหนว่างให้ปลูก ปลูกเข้าไป
ปลูกให้ได้ทุกปี”

ต่อจากนั้นทุกคนต่างทยอยนำต้นไม้ไปปลูกในที่ว่าง
ลุงเพิ่มมองดูการกระทำของเพื่อนบ้านเหล่านั้น
ด้วยความพอใจ พร้อมกับสร้างความหวังขึ้นในใจว่า
อีกไม่นาน พื้นที่บริเวณนั้นจะต้องกลายเป็นป่าอีก
ครั้งหนึ่งเหมือนสมัยที่แกยังเป็นเด็ก



คณะอนุกรรมการ

จัดทำวัสดุเผยแพร่ความรู้เรื่องประชาธิปไตยและการพัฒนา

นายระพี	สาคริก	อนุกรรมการที่ปรึกษา
ดร.สุวิทย์	ยอดมณี	ประธานอนุกรรมการ
นายประยูร	จรรยาวัช	รองประธานอนุกรรมการ
ผู้อำนวยการสถานีโทรทัศน์สีช่อง 9		อนุกรรมการ
อสมท. หรือผู้แทน		
นางสาวอุทัยวรรณ ศรีเมือง		อนุกรรมการ
นางคณิดา	เลชะกุล	อนุกรรมการ
นางสาวชนาพร	รูกมธูร์	อนุกรรมการ
นายชัยสิริ	สมุทวณิช	อนุกรรมการ
นางนิตดา	หงษ์วิวัฒน์	อนุกรรมการ
นายนิพนธ์	ข้าวไโล	อนุกรรมการ
นายบุรีรักษ์	นามวัฒน์	อนุกรรมการ
นายประพัฒน์	ตรีณรงค์	อนุกรรมการ
นายปิยะชาติ	แสงอรุณ	อนุกรรมการ
นายไมตรี	ลิ้มปิชาติ	อนุกรรมการ
นายเย็นใจ	เลาหวณิช	อนุกรรมการ
นางสาวศรีสว่าง	พั้ววงศ์แพทย์	อนุกรรมการ
นายสมบัติ	จันทร์วงศ์	อนุกรรมการ
นายเอนก	แหวนทอง	อนุกรรมการ
ร.ต.อ.ภานุ	พินเนียม	อนุกรรมการ
นางสาวอริยัญญา	กิตติพงศ์ไพบูรณ์	อนุกรรมการและเลขานุการ
นายสานิตย์	โลหะชาละ	อนุกรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ
นายวิเชียร	เกียรตินาวิน	อนุกรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ